

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Par LATVIEŠU KAROTPRASMI

Saruna ar mācītāju, grāmatas “Latviešu karotprasmē” autoru **Gunti Kalmi** un redaktori **Livetu Sprūdi**

MUMS IR PIENĀKUMS BŪT BRĪVIEM!

DDD: *Kāpēc nolēmāt rakstīt grāmatu par leģionāriem? Kāpēc tieši jūs, mācītājs, kāpēc ne vēsturnieki?*

Guntis Kalme: Par vēsturniekiem ir jājautā pašiem vēsturniekiem. Noteikti tas vienlaikus ir arī dziļāks jautājums par to, kādus pētījumus un kādas nostādnas valsts finansē. Mana izvēle ir ģenētiska, jo vectēvs bija leģionārs. Tā ir nepieciešamība apliecināt tautas vērtību pašapziņu caur dzimtas pašapziņu.

Otrkārt, sāk pāridarījums nozīmīgai tautas daļai – leģionāriem, kuri ir cīnījušies, lai mēs vispār varētu pastāvēt, cīnījušies gan fiziski, gan morāli ārkārtīgi grūtos apstākļos. Viņu cīņa izkala formulu “Lai arī sabiedrotais nebija īstais, taču pretinieks gan”. Nevaru palikt vienaldzīgs redzot, ka viņi tiek atstumti, turklāt tik glēvi. Tas ir pazemojoši gan tiem, kuri to dara, gan leģionāriem un sabiedrībai kopumā.

Kas var liegt tautai go-

dāt savus varoņus? Tās ir mūsu tiesības un pienākums. Pāvests Jānis Pāvils II savā vizītē Varšavā vēl padomju laikos esot sacījis: **“Jums ir ne tikai tiesības, bet pienākums būt brīviem!”**

Šī grāmata ir veids, kā mēs paši rakstām savu vēsturi, godinot iepriekšējo paaudzi, kurai tās pelnīto godu un atzinību liedza tās valsts vara, par kuru viņi cīnījās. Leģionāri kā daļa no mūsu tautas brīvības cīnītājiem aiznesa brīvības alkas līdz 1990. gadam. Pateicoties viņiem, kā šīs brīvības ķēdes daļai, mēs taču atguvām brīvību.

Valdošie nonāk loģiskā pretrunā – nacionālos partizānus atzīst, bet leģionārus ne. Bet 4000 leģionāri pēc kapitulācijas aizgāja partizānos, lai turpinātu cīņu pret padomju okupantiem. Tas apstiprina, ka leģionāri necinījās par Lielvāciju; viņi cīnījās par iespēju atgūt Latvijas brīvību. Ik pa laikam teic, ka 1919. gada scenārijs nevarēja atkārtoties. Bet ir at-rasti Sabiedroto militārie plāni, kas liecina, ka tika plānots uzbrukums PSRS. Ja tas netika īstenots, nav mūsu vaina, bet nelaime

Foto: Karina Miezāja

Nozīmīga ir nevis vēsture kā arhīva dati, bet vēsture kā vēsts. Svarīgi ir tas, ko mēs savā vēsturē izceļam, proti – kāda ir mūsu vēstures pedagoģija.

un Rietumu politiķu glēvums.

DDD: *Jūs neesat vie-nīgais, kuram rados ir leģionāri; ja ne tieši, tad varbūt pastarpināti ikvie-na latvieša ģimenē ir bijis kāds leģionārs. Droši vien ir arī tiem politiķiem, kuri stāsta, ka 16. marts un leģionāri ir kauna traips Latvijai un latviešu tautai. Kā jums liekas, kāpēc pie varas esošie nelepojas ar saviem varoņiem?*

G.K.: Ministrs Einārs Cilinskis, zinādams, kas par to būs, gāja 16. martā, un tā bija viņa beidzamā

diena amatā. Ar savu stāju viņš iegāja vismaz dažu ne-dēļu vēsturē arī Rietumu politiķu atzinības aprītē. Vai kāds ir ticis atcelts no amata par iešanu pie Uz-varas pieminekļa 9. maijā?

DDD: Protams, nē!

G.K.: Mūsu politiķiem vajadzētu vairāk kaunēties no tautas, nevis bīties no Maskavas un Briseles. Kam viņi kalpo? Vai tas ir tas “gods kalpot Latvijai”? Kalpot Latvijai un latviešu tautai patiešām ir gods, nevis privilēģija atrasties pie varas.

Turpinājums 4. lpp.

Šajā numurā lasiet!

“Rossija, Rossija”, slotas kāts... un krimināllieta

→ 3. lpp.

REVOLŪCIJA IR JĀTAISA GALVĀ!

Saruna ar Pilsoņu Kongresa delegātu **Aivaru Andersonu**

→ 5. lpp.

KARALIS IR MIRIS – LAI DZĪVO KARALIS!!! vai RUNGAI IR ARĪ OTRS GALS

→ 5. lpp.

DIVDESMIT PIECI GADI pa apli lejupejošā spirālē

→ 6. lpp.

Mūsu atbildība – BŪT LATVIEŠIEM!

Biedrības “Latvietis” dalībnieces Indra Kalniņa un Ina Zariņa ir latviešu sievietes, kuras nevēlas samierināties ar krievisko vidi Latvijā. Nesen Indra ārstējās kādā rehabilitācijas centrā Jūrmalā... un pārliecinājās, ka pat šādā iestādē ir jācīnās par latviešu tiesībām dzīvot latviskā vidē.

CĪŅA PAR LATVIEŠU TIESĪBĀM

Saruna ar biedrības “Latvietis” dalībniecēm **Indru Kalniņu** un **Inu Zariņu**

GLUŽI KĀ OKUPĒTĀ TERITORIJĀ

Indra Kalniņa: Esmu no mazpilsētas, kur krievu nav pārāk daudz, viņus tik ļoti nejūt kā lielajās pilsētās. Atbraucu uz Jūrmalu, uz Sociālās integrācijas valsts aģentūras rehabilitācijas centru. Godīgi

sakot, tas man bija īsts kultūršoks, jo nonācu patiešām krieviskā vidē!

Istabiņā mani salika kopā ar krievu tautības pārstāvi. Kaut viņa it kā centās runāt latviski, taču vēlējās skaļi klausīties krievu raidījumus. Daudz no tā, ko viņai teicu, šī sieviete nesaprata. Bet es neuzskatu par savu pienākumu mācīt viņai saprast

to, ko viņa nav gribējusi daudzus gadus – pat dzimusi šeit!

Un vēl nepatīkams pārsteigums bija, kad ēdnīcā pie galda uz manu “labdien” man atbildēja krievu valodā: “Runājiet krieviski!” Tad nu man vairs nebija skaidrs, kur es īsti atrodos?! Vismaz septiņdesmit procenti no tiem, kas tur ārstējās un saņēma valsts apmaksātu rehabilitācijas programmu, bija krievvalodīgie. Gluži kā okupētā teritorijā! Bet šī rehabilitācijas centra iekšējos noteikumos ir teikts, ka darbinieki rūpējas par manu lab sajūtu, par labvēlīgu vidi... Kāda gan man lab sajūta un kāda labvēlīga vide?!

DDD: *Laikam jau to precīzāk varētu saukt par sašutumu, kad uz savas ādas izjutāt okupācijas sekas?*

Indra Kalniņa

Indra: Jā, biju sašutusi un šokā par apkārt notiekošo. Man, latviete, Latvijā jādzīvo krieviskā vidē? Kādēļ? Pat pēc ārstnieciskajām procedūrām man nebija lemts no tā

Ina Zariņa

visa atpūsties, jo istabas biedrene skaļi klausījās savus krievu raidījumus un tikpat skaļi runāja krievu valodā. Gāju pastaigāties, lai tikai neatrastos ar viņu vienā telpā. Tas bija

nomācoši. Kas gan tā par rehabilitāciju?!

DDD: *Vai mēģinājat kaut kur risināt šo problēmu?*

Turpinājums 2. lpp.

APELĀCIJAS TIESAS SĒDE LEONARDA INKINA LIETĀ

Leonards Inkens ir apsūdzēts par to, ka esot *izdarījis darbības, kas apzināti vērstas uz nacionālā, etniskā, rasu naida un nesaticības izraisīšanu, ja tās izdarītas, izmantojot automatizētu datu apstrādes sistēmu (datoru)*... Viņš, reaģējot uz Izraēlas vēstnieces neslēpto ieinteresētību “Radio NABA” raidījuma “Tēvijas laikmets” slēgšanā, interneta vietnē “Draugiem.lv” publicēja citātu no “Padomju Savienības židu katķisma”.

SPOGULIS NAV VAINĪGS

Pirmās instances tiesa mani atzina par nevainīgu, bet prokuratūra tomēr šo tiesas spriedumu pārsūdzēja, un **2015. gada 10. jūnijā pulksten 13:00 Abrenes ielā 3, Rīgas Apgabaltiesā izskatīs prokuratūras iesniegto apelācijas sūdzību.**

Kāpēc šāda absurda apsūdzība ir, un kāpēc tik neatlaidīgi kāds vēlas panākt notiesājošu spriedumu?

Tas ir iespējams tikai tad, ja pastāvošā valsts tikai tiek saukta par 18. Novembra valsti, bet patiesībā ir LPSR atvasinājums ar LPSR teritoriju un LPSR iedzīvotāju kopumu. Ja tā būtu 18. Novembra Latvija, tad šāda absurda apsūdzība un tiesvedība nebūtu iespējama.

Atspēkot šo Izraēlas vēstnieces veicināto apsūdzību un apelāciju nav grūti, ja ir dzirdīgas ausis un godīga lemlšana. Ja tā nav, tad nekāda daļrunība un apelēšana nelīdzēs.

Kādam vai kādiem ir ļoti nepieciešams notiesājošs spriedums, un viņi līdzekļus neizvēlas, pat melo un piedēvē man tādas domas, nolūkus un darbības, kuras man nekad nav bijušas.

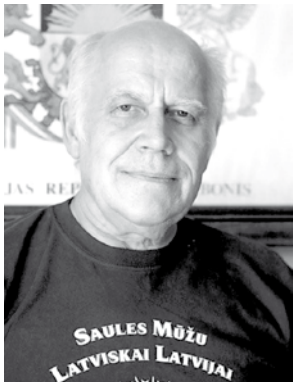
Es nevienam neko nepiedēvēju, bet ja kāds rīkojas tā, kā ir rakstīts “Padomju Savienības židu katķismā”, tad tā nav mana vaina.

Vienīgais, kam ir ietekme uz tiesas lēmumu, – tas ir cilvēku skaits zālē. Jo vairāk to būs, jo taisnīgāks būs tiesas lēmums. No katra, kurš šo dzird un lasa, ir atkarīgs, kā lems tiesa.

Nāc 10. jūnijā plkst. 13.00 uz Abrenes ielu 3 un pārliecinies!

Leonards Inkens

IZVĒLES PRIEKŠĀ

Lotārs Stūre, ASV

Valsts prezidentu vēl Saieima, nevis tauta. Varbūt tā arī labāk, jo tauta – vairāk nekā okupācijas laikā ar komunismu – tagad ir degradēta ar kosmo-politikas, sorosa un mankurtu internacionālisma murgiem.

Pirmo reizi izdevies līdz kandidātiem virzīt kādu partijām nepiederošu, izglītotu, manuprāt, taisnīgu, kas nepiedalās shēmās un valsts apzagšanā. Tāds godīgs prezidents ir vajadzīgs tautai, bet vai shēmotājiem no “Vienotības” un “ZZS” tas būs pa spalvai?

Kandidātu sauc Egils Levits. Vai mums ir vajadzīgs latviešu tautas patriots, vai arī kārtējais *atradenis zoodāzā ar noting spēšal?*

To visu zina arī “V” un “ZZS”. Ja viņi balsos pēc sirdsapziņas, tad prezidents būs Levits, bet, ja par shēmām, tad – kārtējais klauns vai slogs uz tautas pleciem.

Debatēs visvairāk šokēja viena kandidāta alkatīgā varaskāre. Ar gailošām acīm viņš teica: “Es būšu prezidents.” Diemžēl Bondaram tikai smuka frizūra vien ir...

Mūsu atbildība – BŪT LATVIEŠIEM!

Turpinājums no 1. lpp.

Indra Kalniņa: Aizgāju palūgt, lai mani saliek kopā ar latvieti. Reģistratūrā sacīja: “Mēs skatāmies pēc vecuma.” Atbildēju: “Man nav svarīgs vecums, bet gan tautība!” Tad ar lieliem burtiem uzrakstīja: “LATVIETI!” Un tikai, kad mana istabas biedrene brauca prom, jaunā kaimiņiene bija latviete.

ATBALSTĪSIM CITS CITU!

Indra Kalniņa: Šobrīd kopā ar Inu gatavojam sūdzību Sociālās integrācijas valsts aģentūrai par šo rehabilitēšanas. Biedrības “Latvietis” vārdā vēlamies pieprasīt atbildību no tiem, kas nenodrošina normālu, rehabilitācijas procesam labvēlīgu un patīkamu vidi. Un es aicinu arī citus latviešus nesamierināties šādās situācijās, bet iet un cīnīties par savām tiesībām dzīvot latviskā vidē itin visur Latvijas teritorijā.

DDD: Pastāstiet, kā būtu jārikojas?

Tāpēc pavisam nopietni saku: ja latvieši cits citu atbalstīs, tad būs labi – mūsu spēks kļūs lielāks. Citādi vienam pašam ir grūti.

Indra: Diemžēl es pati nokavēju un laikus neuzrakstīju iesniegumu. Rakstiski nepieprasīju, lai man blakus istabā ieliek latvieti, jo mani traucē krieviete, kura skaļi klausās krievu radio; jo man nav labvēlīga vide, un es nevaru atpūsties.

DDD: Kāpēc neuzrakstījāt?

Indra: Pieredzes trūkuma dēļ. Kad izlasīju iekšējās kārtības noteikumus, ka iesniegumā nedrīkst rakstīt izaicinošu vai uzbrūkošu tekstu, tad es samulsu, sāku prātot par iesnieguma saturu. Tikmēr laiks ritēja, un tā es šo iesniegumu neuzrakstīju. Bet pēc vairākām dienām krieviete jau brauca prom. Manā istabā tika ielikta latviete, kā to biju pieprasījusi reģistratūrā.

DDD: Taču arī jums drīz beidzās ārstēšanās? Tātad tā labvēlīga vide, kuru būtu jānodrošina ārstniecības iestādei, cik saprotu, bija tikai dažas dienas?

Indra: Jā, un tāpēc ir ļoti svarīgi jau pirmajā dienā saprast, lai rīkotos operatīvi. Ir jāpamana latviešu tiesību pārkāpums un uzreiz jārikojas jau pirmajā dienā. No atbildīgajām personām ir jāpieprasa nodrošināt latvietim labvēlīgu vidi, lai cilvēks tik tiešām var atpūsties un rehabilitēties. Nevajag domāt pārāk ilgi.

DDD: Tāpat jau ir arī visās citās iestādēs, kur latvietis saskaras ar okupantiem.

Indra: Protams. Šajā gadījumā paldies Inai, kurā man ieteica rakstīt un kaut ko darīt. Tāpēc pavisam nopietni saku: ja latvieši cits citu atbalstīs, tad būs labi – mūsu spēks kļūs lielāks. Citādi vienam pašam ir grūti.

INTEGRĒŠANĀS KRIEVISKĀ VIDĒ...

DDD: Vai šī problēma – latviešu piespiedu dzīvošana krieviskā vidē – bija vērojama arī citās istabās?

Indra Kalniņa: Jā, katrā ziņā visi latvieši, kas ēdnīcā sēdēja pie viena galda, bija salikti kopā ar krieviem. Sociālie darbinieki mēdz apjautāties par labsajūtu. Teicu, ka fiziskā labsajūta man ir no procedūrām, bet psiholoģiskās nav, jo esmu pilnīgā šokā, ka krievus saliek kopā ar latviešiem, neskatoties ne uz mentalitāti, ne uz latviešu jūtām. Teicu: “Kā jūs varat mūs salikt kopā ar okupantiem?!” Viņi man

Tāpēc pavisam nopietni saku: ja latvieši cits citu atbalstīs, tad būs labi – mūsu spēks kļūs lielāks. Citādi vienam pašam ir grūti.

atbildēja: “Ir jāsadzīvo!” Es sacīju: “Kādas mulķības! Kāpēc man ar viņiem jāsadzīvo – jau dienu dienā ciešam no viņiem, no okupantiem.” Kad sāku runāt par okupantiem, sociālā darbiniece, latviete, tikai nodūra galvu, rakājās pa papīriem un neko neatbildēja...

DDD: Jūs neguvāt nekādu atbalstu no rehabilitācijas centra administrācijas?

Indra: Lūdzu atbalstu sociālajai darbiniecei – latvietei. Bet viņa mani sāka mācīt, ka vajagot socializēties un integrēties... Sākumā pat nesapratu, par ko šī sieviete runā. Nevienam latvietis, kurš ar krieviem bija salikts kopā vienā istabā, taču nebija apmierināts! Kā gan to var neredzēt un nesaprast vadošie darbinieki, turklāt paši būdami latvieši!

DDD: Varbūt trūkst mugurkaula, drosmes?

Indra: Protams, ka trūkst. Kādai latvietei vajag, kāpēc viņa runā krieviski ar savu istabas kaimiņi? Viņa nopūtās un atzinās, ka citādi ar viņu nemaz nevar sarunāties... Teicu: “Nu, tad arī nerunā ar viņu!” Kaut kādam mugurkaulam taču ir jābūt, te ir Latvija, un ir jārunā latviski!

Pajautāju citam latvietim, kā viņš jūtas, atrodoties vienā istabā un runājot krieviski ar okupantu. Viņš atbild: “Slikti.” Saku: “Kāpēc tad tu to dari? Kāpēc runā krieviski?” –

Viss jau ir tikai mūsu pašu ziņā, kā rīkoties: pazemoties vai nepazemoties okupantu priekšā.

“Nu, lai nav konflikta.” Prasus: “Bet, vai tad nevar aiziet pajautāt, lai pārliet citā istabā?” – “Bet, ja nu tas būs vēl sliktāks?” Teicu: “Kā var būt sliktāks, ja tas būs latvietis?” Atbildes nav, neiet un neprasa.

DDD: Nu, pēc rehabilitācijas neizklausās... Absurdi, bet Sociālās integrācijas valsts aģentūra nodarbojas ar latviešu integrēšanu krieviskā vidē.

Indra: Tieši tā šo procesu var nosaukt.

DDD: Jūsu gadījums atspoguļo visu problēmu kopumā – valsts uztur un ārstē okupantus, kuri, piemēram, šajā rehabilitācijas centrā ir pārsvarā. Tādējādi, saglabājot šīs okupācijas sekas un neveicot dekolonizāciju, valsts akceptē, ka okupanti bojā nervus latviešiem.

Indra: Latvieši nedrīkst ar to samierināties! Pirmais, ko varam darīt ikdienā – runāt latviski! Ir jābūt stingrai nostājai – nepielāgoties šai krieviskajai videi.

Es pati, dzīvojot savā diezgan latviskajā mazpilsētā, biju “iesūņojusi”, iestīgusi tādā kā miera stāvoklī. Kad iestājos biedrībā “Latvietis”, Ina mani sāka tramdīt – zvanīt un stāstīt, līdz mani kaut kas pamodās. Sāku domāt, lasīt. Un tad likās – ārprāts, ko esmu nogulējusi!

Ina Zariņa: Jā, es teicu Indrai: “Ko tu guli, atbrauc uz Rīgu ekskursijā, tad daudz ko ieraudzīsi!”

Indra: Lūk, un tad nu arī atbraucu uz Jūrmalu “ekskursijā”. Tas bija trakāk, nekā varēju iedomāties. Un beidzot esmu pamodusies. Latviešiem ir vajadzīgs kāds modinātājs, kurš piebiksta.

...UN REHABILITĒŠANĀS REALITĀTĒ

Ina Zariņa: Manuprāt, Indras piedzīvotajā gadījumā ar rehabilitāciju Jūrmalā skaidri iezīmē-

jas sistēma. Izskatās, ka sociālajiem darbiniekiem ir dots uzdevums latviešus radināt dzīvot kopā ar okupantiem, lai... lai latvieši integrētos krievos.

Indra Kalniņa: Rehabilitācijas centrā man kāda latviete pastāstīja, ka nesen politiski represēts latvietis bija salikts vienā istabā ar krievu virsnieku. Jau pirmajā nedēļā viņiem radās liels konflikts par nacionālām tēmām, un latvietis pieklājīgā veidā gāja prasīt sev atsevišķu istabu. Bet rehabilitācijas centrs viņam to nepiešķīra, un sarūgtinātais latvietis gluži vienkārši aizbrauca prom, nesaņemis pilnu pakalpojumu programmu.

DDD: Savukārt okupants – PSRS virsnieks – varēja liksmot un tiksmīnāties...

Indra: Bet latvietim netika radīts nekāds komforts, nekāda labsajūta, un valsts viņam pienācīgā veidā nesniedza paredzētos pakalpojumus.

Jūrmalā es nejutos kā Latvijā, bet kā Krievijā, jo visapkārt skan krievu valoda. Arī procedūrās – piemēram, uz durvīm uzraksts “Izslēdziet mobilo telefonu”. Es, protams, izslēdzu – dūņu terapijas laikā ir jābūt pilnīgam klusumam. Bet krievu personāls sanāk bariņā un skaļi dod vaļā pusstundu... Tāda bija mana relaksācija krieviskā vidē. Nākamajā reizē uzliku austiņas un klausījos mūziku. Man aizrādīja, bet es atteicu, ka klausīties viņu krievisko čalošanu man nemaz nav patīkami.

Mazpilsētās, kur vairumā ir latviešu, krievi tomēr runā latviski, un reizēm pat nevar atšķirt, kurš ir kurš. Bet, atbraucot šeit, esmu ne savā ādā – visur krievi. Agrāk taču nebija tik traki, braucu uz Rīgu un nelikās tik šausmīgi. Tagad Jūrmalā, šķiet, visās mājās tikai krievi vien dzīvo. Skan tikai krievu valoda.

Turpinājums 8. lpp.

“Rossija, Rossija”, slotas kāts... un krimināllieta

1. jūnijā Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa tiesneša Imanta Dzeņa vadībā turpināja izskatīt krimināllieta, kas ierosināta pret latvieti Daini Rūtenbergu par slotas kāta, uz kura bijis uzmontēts Krievijas karogs, sabojāšanu.

Krimināllieta ir ierosināta pēc Latvijā dzīvojoša Krievijas pilsoņa Staņislava Razumovska un civilokupantes-nepilsones Ksenijas Ovsjanņikovas prasības pret Daini Rūtenbergu. Lieta ir saistīta ar 2014. gada 10. martā notikušo piketu Rīgas centrā Krievijas atbalstam Krimas okupācijas jautājumā. Ieraugot plīvojam Krievijas karogus, redzot plakātus krievu valodā, kas pieprasīja krievu valodu no Krimas līdz Rīgai, un dzirdot saukļus “Rossija, Rossija!”, Dainis Rūtenbergs izdarīja to, ko būtu jāveic ikvienam latvietim Latvijā. Viņš pieskrēja pie tuvāk stāvošā Razumovska un izrāva no viņa rokām slotas kātu ar Krievijas karogu... Vai tas ir noziegums mūsu valstī?

Atklātajā tiesas sēdē tika iztaujāta krievvalodīgā lieciniece Oksana Beļeckā, kura pirms tiesas paspēja uz sēdi atnākušos latviešus nosaukt par fašistiem un nacisma veicinātājiem. Lieciniece, protams, runāja tikai krievu valodā, un saziņai ar tiesu, valsts nodrošināja viņai tulku. Sākot liecību tiesā, uz tiesas sēdi atnākušie pauda

skaļu protestu par valsts valodas nelietošanu, pieprasot tulkojumu Oksanas Beļeckas teiktajam. Lai gan tiesnesis paskaidroja, ka tiesai nav pienākums nodrošināt tulkojumu, lai sēdē teikto saprastu ne tikai lietas dalībnieki, bet arī klausītāji, tomēr viņš aizrādīja tulcei, ka viņai jātulko valsts valodā arī tas, ko saka liecinieks. Diemžēl tulce nespēja pilnvērtīgi izpildīt tiesneša prasību, kas tikai nostiprināja pārlicību, ka Dainis Rūtenbergs rīcība bijusi taisnīga un pamatota.

Ikvienam latvietim vajadzētu aktīvi pretoties kolonistu izlēcieniem, nevis vienaldzīgi pāiet garām latviešu un citu tautu nacionālo jūtu aizskaršanai.

Nākamā tiesas sēde šajā krimināllietā būs 10. augustā, kad notiks tiesas debātes.

Ir jāsāk ar desovjetizāciju!

Dainis Rūtenberga krimināllietas tiesas sēdi 1. jūnijā vēroja arī dzejniece Liāna Langa. Viņa skaļi pieprasīja tulkot liecinieces Oksanas Beļeckas teikto latviešu valodā, jo Latvijā visiem ir jārunā valsts valodā.

Lūk, ko Liāna Langa par tiesā redzēto teica pēc sēdes:

Latvijas valsti pārstāvošu tiesnesi, uzvedās aroganti un augstprātīgi. Ir pilnīgi skaidrs, ka šādu cilvēku nerunāšana valsts valodā visdrīzāk ir viņu pozīcija, jo neizskatījās, ka dāma, kura liecināja, ir intelektuāli mazattīstīta. Tā ir pozīcija – kolonizācijas politikas turpinājums.

DDD: Šāda situācija iespējama, pateicoties politiskai, kas ir realizēta visus šos gadus pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas. Notikumi Ukrainā ir spilgts piemērs iespējamām notikumu scenārijiem arī Latvijā. Vai, jūsuprāt, nav pēdējais laiks pārskatīt Latvijas politiku nacionālajos jautājumos, pārstājot apnicīgi runāt par kaut kādu kolonistu integrāciju?

L.L.: Uzskatu, iemesli ir ļoti dziļi. Ukraini ir saņēmušies un atvēruši savus KGB arhīvus, bet Latvija ir visvājākais posms Baltijā un arī Austrumeiropas valstu blokā, kas joprojām kavējas to darīt. Mēs redzam, kas notiek ap VDK komisijas izveidi un tās darbību. Sastopamies ar veco stilu lietas muļļāt un novilcināt, duļķojot ūdeni, radot nevajadzīgus aizspriedumus. Uzskatu, ka ir jāsāk ar desovjetizāciju. Pēc tam viss notiks loģiski un secīgi.

DDD: Diemžēl lieli pretinieki VDK arhīvu atvēršanai ir tieši radošās intelligences pārstāvi, jo uztraucas par sabiedrības

Es personīgi esmu neizpratnē par to, kā cilvēki var dzīvot Latvijā visu dzīvi un nemācīties valsts valodu vai padomju laikā nemācīties vietējās tautas – pamattautas valodu. Es to uzskatu par šovinisma un kolonisma izpausmi.

reakciju, ja atklāsies, ka tautā mīlētie dzejnieki, mākslinieki, komponisti ir sadarbojušies ar padomju varas struktūrām.

L.L.: Mēs neatrodamies uz kādas citas planētas. Šī pieredze ir apgūta visās bijušajās Varšavas bloka valstīs. Šo pieredzi šobrīd apgūst arī Ukrainā. Tādiem argumentiem kā uztraukumi par sabiedrības reakciju ir ļoti infantili cēloņi, jo mēs nevaram domāt par atsevišķu individu psiholoģiskajām sajūtām, ja attīrīšanās ir vajadzīga pašai valstij. Ne velti tādā vai citādā veidā visas valstis to ir risinājušas vai risina joprojām.

Lietuva šo procesu pabeidza tikai pirms diviem gadiem, un mēs redzam, cik Lietuva ir spēcīga valsts ar savu nacionālo stāju. Manuprāt, Latvijai ir jāsāk tieši ar to. Arī integrācijas problēma ir ļoti lielu diskusiju vērtā, jo, manuprāt, integrēties ir iespējams tikai uz valsts konstitūcijas pamatiem. Konstitūcijā ir pateikts, kādi ir pamati, un es domāju, ja viena sabiedrības daļa principiāli nemācās valsts valodu, tad viņi paši apliecina, ka nevēlas integrēties. Visus pārējos secinājumus, lai izdara speciālisti.

Intervēja Liene Apine

Lieciniece Oksana Beļeckā (foto pa kreisi), kura pirms tiesas paspēja uz sēdi atnākušos latviešus nosaukt par fašistiem un nacisma veicinātājiem.

ATRAUGAS PĒC 9. MAIJA

Ego Javoīšs

Redzot šo ārprātu, kas katru gadu notiek 9. maijā pie “okupantu monstra” un ar katru gadu visatļautībā plešas plašumā, pārņem riebums un pretīgums pret šiem “atbrīvotājiem”. Nav saprotams, vai tiešām Latvijas drošības struktūras neredz vai negrib redzēt mūsu “brīvās Latvijas” integrācijas sekas – pilsonību ieguvušo un integrēto “Latvijai lojālo” piekto kolonnu jeb t.s. “zaļos cilvēciņus”, kuri rūgst kā tāds pašbrūvēts vīns, kas kuru katru brīdi var iet pāri malām? Viņi atklāti kultivē naida politiku, kas robežojas ne jau ar kritušo pieminēšanu, bet ar neslēptu necieņu pret Latvijas nāciju, latviešu tautu. Dzeršana, rupja lašanās, Krievijas karoga vicināšana, okupantu atribūtikas izrādīšana, Georga lentīšu propagandēšana (pat bērniem), karātavu parka piemēsošana, krievu “pilotku” demonstrēšana un pat skolnieku ideoloģiskā un psiholoģiskā prāta pretvalstiskā apstrāde...

nozīmīgo attieksmi, kāda valda Latvijā starp pamatnāciju un okupantu “minoritāti”. Un šāda valsts politika tikai vairo piektās kolonnas visatļautību – bezkaunību, ignoranci un necieņu pret Latvijas valsts likumiem un simboliku. Tāpēc nav jābrīnās, ka mūsu valsts karogā var nošņaukt degunu un noslaucīt kājas, pēc tam iemest to miskastē. Un Latvijas pilsonību ieguvušie (nopirkušie), kas pat latviski nesaprot, var nobalsot par krievu kā otro valsts valodu, bet mūsu korespondenti un žurnālisti ar šo “minoritāti” runā krievu valodā, un mums viņiem vēl jāmaksā pensijas par Krievijā nostrādātiem gadiem. Par sprāguša ēzeļa ausīm atdeva arī Abreni. Vēl un vēl – simts citu ne-jēdzību var sagaidīt no Saimes deputātiem.

Nekas tamlīdzīgs nevarētu notikt ne Igaunijā, ne Lietuvā. Medijos parādījās ziņa – ja Igaunijā parādītos “zaļie cilvēciņi”, viņi tiktu apšauti! Bet Latvijā tiem izklāj “sarkano paklāju”...

God. Pabrika kungs, viņiem robeža nav vairs jāpāriet, jo tie (piektā kolonna) jau ir Latvijā!

Rodas jautājums, kas tiek mācīts par mūsu nodokļiem valsts finansētajās krievu skolās? Vai mīlestība un cieņa pret Latviju un latviešu tautu, kuras zemi tie apdzīvo? Par kādu integrāciju un divkopienu valsti mūsu “cienījamie” politiķi murgu?

Šie “9. maija svētki” vairo tikai naidu, nicību un sēj aizvien vairāk Krievijas propagandas sēklu Latvijas dārziņā, radot labu augsni nākamai paaudzei.

Šai sakarībā gribu pajautāt Satiksmes drošības direkcijai, ar ko atšķiras latviešu nacionālie Līgo svētki no 9. maija orgijām pilsētas centrā? Paradoksalī – ne 9., ne 10. maijā, krustu šķērsu izbraucot Rīgu, izņemot uzvaras parka vietu, neredzēju nevienu ceļu policijas darbinieku, nemaz nerunājot par dzērāju šoferu masveida pārbaudes reidu, kas tajās dienās bija nepieciešams visā Latvijas teritorijā, it sevišķi “okupācijas monstra” perimetrā, kur stāvēja simtiem mašīnu. Varu apgalvot, ka ceļu policijai tas būtu krietns ķēriens, kas papildinātu mūsu valsts budžetu. Diemžēl ne vēsts no jebkāda veida patrulām.

Nu, nevar taču traucēt mūsu “atbrīvotājus” no pilntiesiskas svinēšanas! Viņi taču pie mums ir svētās Indijas govs statusā! Te nu skaidri redzam vien-

Šg. 17.maija TV ziņās Pabrika kungs izteicās – ja Latvijā viņi parādītos, ja pārietu robežu, tos apšautu tāpat kā Igaunijā. God. Pabrika kungs, viņiem robeža nav vairs jāpāriet, jo tie (piektā kolonna) jau ir Latvijā! Viņiem tikai jāuzvelk cits *ancuks* – visticamāk privātas drēbes. Un tad nu gribētos redzēt, kā viņus atšķirs no lojāliem un no latviešiem. Tāpēc jau Latvijā nav obligātā dienesta un rezervistu. Ar lepnumu un skaudību jānoskatās uz igauņiem un lietuviešiem. Uzskatu, ka pienācis laiks nekavējoties atgriezt zemessargiem atsavinātos (personīgos) ieročus un reģistrēt visus savulaik Padomju armijā dienējušos, kas māk apieties ar ieročiem, un atcelt ar likumu zvērestu, kas dots krievu armijai, – lai tas būtu jauns vai vecs Latvijas iedzīvotājs. Protams, izņemot nelojālo “minoritāti”.

Vai tiešām reiz nebeigsies šis Latvijas ačgārnības – Latvijas zemes izpārdošana, uzturēšanās atļauju tirgošana, kredītņēmēju dzīšana parādos, “deportācijas” uz ārzemēm nabadzības dēļ, R.S. cenu celšana, tagad vēl gaidāmās kvotas imigrantiem, un tad vēl šie nenormālie praidi!

Visu nav iespējams uzskaitīt. Vienīgā cerība uz DDD! Un cerība, kā zināms, mirst pēdējā!

Par LATVIEŠU KAROTPRASMI

Turpinājums no 1. lpp.

MĒS PALIKĀM NEUZVARĒTI!

DDD: Jūs pieminējāt tautas vērtības. Parasti saka – tautai ir tādi vadītāji, kādus tā ir pelnījusi. Tad rodas loģisks jautājums – kāda ir tā tauta, kādas ir tās tautas vērtības, par kurām jūs runājat, ja redzam, ka tautu vada cilvēki bez vērtībām?

Guntis Kalme: Šobrīd esam jau uz iznīcības sliekšņa. Globālisma ideoloģija un prakse iznīcina mūsu tautu. Krievijas impērija vēlas iznīcināt mūs kā valsti. Ja to nesaprotam, tad jautājums ir vairs tikai par žanru un laiku, kā tas norisināsies.

Aleksandrs Kiršteina kungs, prezentējot biedrībā “Domas spēks” izdoto grāmatu par kuršu ķoniņiem,

karu. Mums vajadzētu varēt līdzīgi parādīt savu leģiona vēsturi.

Kāds piemērs veiksmīgai atbildei šodienas Krievijas īstenotajam propagandas karam – kad 19. divīzijas artilērijas pulka novērotājam Oļģertam Mantelim TV intervētājs jautāja, kādēļ Krievija joprojām nevar rimties 16. martā, leģionārs atbildēja: “Tāpēc, ka mēs palikām neuzvarēti!”

DDD: Tā arī ir, joprojām esam neuzvarēti, jo vienkārši esam.

G.K.: 16. marts parāda, ka latvieši aizvien ir cīnīšies par brīvību – vienmēr – iespējamais, grūtos un neiespējamais apstākļos. Un vienmēr cīnīsies. Bet impērija to nevēlas. Tāpēc par 11. un 18. novembri iebildumu nav – šo datumu liecinieki miruši, arī de-

trumu pierobežā.”¹ Grāmata “Latviešu karotprasme” ir mēģinājums gūt konkrētas taktikas mācību stundas no konkrētām leģiona kaujām, izmantojot kauju aprakstus, kartes, fotogrāfijas. Grāmata ir leģionāru pieredzes nelielas daļas apkopojums – mēs ar redaktori bijām tikai viņu sekretāri.

DDD: Grāmatas atvēršanas svētkos Kara muzejā Latvijas Nacionālo bruņoto spēku pārstāvi teica paldies par grāmatu un par leģionāru militārās taktikas pieredzi, ko ar grāmatas starpniecību tagad varēs mācīt arī jaunajiem karavīriem un zemessargiem.

G.K.: Tāpēc šo prezentāciju simboliski veidojām leģionāru militārā mantojuma sniegšanas veidā – no leģionāra rokas jaunsarga rokā.

DDD: Grāmata nav sauss vēsturisks traktāts par leģionāriem, bet gan dialogs starp mazdēlu un vectēvu. Droši vien vēsturinieki, akadēmisko aprindu pārstāvi, izteiks kritiku šādai vēstures izklāstīšanas formai.

Liveta Sprūde: Šādu formu izvēlējamies tādēļ, lai nevis izdotu grāmatu, bet sabiedrībai iedotu grāmatu. Tā daļa, kas interesējas tikai par leģionāru cīņām, ir daudz reižu mazāka par to, kas tagad izlasīs šo grāmatu. Pirmkārt, jaunsargu instruktori ar prieku atzina, ka viņiem ir interesants materiāls – beidzot kaut kas jauns! Otrkārt, jaunieši (vai nu intereses pēc vai mācību procesā) patiešām šo grāmatu lasīs – tā nebūs plaukta grāmata.

DDD: Pēc ilgām cīņām Latvijas vēsture ir atsevišķs mācību priekšmets, taču tas, manuprāt, neatrisina problēmu, jo trūkst patiesi nacionālu vēstures skolotāju. Atceros situācijas, kad vēstures skolotāji apgādā “Vieda” izdoto Visvalža Lāča grāmatu “Latviešu zemes un tautas vēsture” nodēvēja par pārāk nacionālu...

G.K.: Tā ir vienīgā vēstures grāmata, kas ir konsekventi rakstīta no nacionālām pozīcijām!

NACIONĀLISMS – BUBULIS GLĒVUĻIEM

DDD: Kāpēc, jūsuprāt, latviešvalodīgā puļa cilvēki baidās no nacionālisma?

Guntis Kalme: Iespējams, ka tas atgādina, kādiem viņiem pašiem vajadzētu būt, kādus morālus orientierus izvēlēties. Proti, leģionāri savas cīņas pret otrreizējo Latvijas okupāciju dēļ ir morāls paraugs, kuri jāciena un jāgodā.

Liveta Sprūde: Nevar teikt, ka visi vēstures skolotāji ir pret nacionālajām idejām.

Liveta Sprūde un Guntis Kalme grāmatas “Latviešu karotprasme” atvēršanas svētkos lasīja fragmentu no vectēva – leģionāra un mazdēla, Nacionālās aizsardzības akadēmijas kadeta, sarunas.

DDD: Protams.

L.S.: Taču jāņem vērā kāds būtisks aspekts. Zinu vēstures skolotājus, kuri padomju laikā mācīja vēsturi, bet 90-to gadu sākumā aizgāja no skolas nevis tāpēc, ka viņi ar prieku nesagaidīja jaunās pārvērtības, bet gan tāpēc, ka viņi visu laiku bija mācījuši kaut ko citu. Sirdsapziņa neļāva mest kažoku uz otru pusi, kā veikli izdarīja daudzi politiķi. Daļai skolotāju, kuri palika, padomju laiks bija “visa viņu skaistā jaunība” un padomju goda rakstu apvītā karjera. Un viņi, mācot skolēnus, joprojām palika puspatiesībās, jo “nu nebija jau padomju laikā nemaz tik slikti” – tā bija ērtāk pašam pret sevi.

Bet daļa vēstures skolotāju tiešām bija nacionāli noskaņoti, un jau no paša Atmodas sākuma ļoti nacionālā veidā arī vēsturi mācīja. Labi, ka tagad ir mācību priekšmets “Latviešu vēsture”, bet es domāju, ka nav pats nozīmīgākais, vai Latvijas vēstures tēmas māca atsevišķā priekšmetā, vai pasaules vēstures kontekstā – viss ir atkarīgs no skolotājiem.

Jau tad, kad nebija Latvijas vēstures atsevišķā mācību priekšmeta, daudzi skolotāji izteikti nacionāli mācīja vēsturi. Bet joprojām daudzi nav sākuši mācīt Latvijas vēsturi nacionālāk, jo viņos šī nacionālā noskaņojuma vienkārši nav. Viens ir – pasniegt faktus; otrs – radīt par tiem interesi, iemācīt izprast un lepoties ar mūsu tautas vēsturi.

MĒS CĪNĀMIES PAR SAVU GARĪGO TELPU

DDD: Par laimi, ir latvieši, kuri saprot, kas patiesībā notiek, redz lielību politiķu vārdos un

darbos. Kā šiem cilvēkiem izturēt ikdienā, kā noticēt, ka Labais uzvarēs?

Guntis Kalme: Viss sākas ar katru cilvēku. Ja zinām, ka mums melo, tad nevajag izlikties, ka tam ticam. A.Solženicins teica: “Жить не по лжи!” (“Nedzīvot melos!”).

Kristus saka: “Nav iespējams, ka apgrēcība nenāk, bet vai tam, caur ko tā nāk!” (Lk 17, 1). Jo mazāk būs to, caur kuriem ļaunums ienāks, jo mazāk ļaunuma būs mūsos un sabiedrībā.

dēt okupācijas sekas nebūs veiksmīgi, nekas nesanāks, pasaule mūs nesapratīs? Neviens taču vēl nav pamēģinājis dzīvēt īstenot, piemēram, 1996. gada Deklarāciju par Latvijas okupāciju, kā tad var zināt, ka nesanāks?

G.K.: Jā, vai kāds ir mēģinājis? Atbalstīsim Putina aicinājumu savējiem atgriezties Krievijā!

Liveta Sprūde: Bet kā tad ar seno gudrību – svēta vieta tukša nepaliek? Jautājums, kas būs tie, kas šo vietu aizpildīs?

Izšķirošais ne vienmēr ir kvantitāte, bet kvalitāte. Kristus teica: “Jūs esat zemes sāls; bet, ja sāls nederīga, ar ko tad sālis?”

DDD: Tomēr cilvēkam ir grūti izturēt, jo šķiet, ka cīņa ir bez sekām.

G.K.: Nē, tā nav. No svāra ir katrs jēgpilni sacītais vārds. Katra grāmata, kas stiprina latviešu tautas, Latvijas valsts un pamatnācijas pašcieņu, ir vērtība. Tas top par nepārejošu faktu, vērtību. Ja nebūtu viena, otra vārda, vienas, otras grāmatas vai manifestācijas, ja nebūtu vēl kaut kā un vēl kaut kā...

DDD: ...tad būtu vēl sliktāk nekā tagad.

G.K.: Izšķirošais ne vienmēr ir kvantitāte, bet kvalitāte. Kristus teica: “Jūs esat zemes sāls; bet, ja sāls nederīga, ar ko tad sālis?” (Mt 5, 13). Kad ir istā sāls, nevis cukurs, lietas notiek. Paskatiet, cik daudz cilvēku bija grāmatas atvēršanas svētkos! Viņiem grāmatā aprakstītais nav vienaldzīgs.

DDD: Vai piekrist, ka bieži vien cilvēku entuziasms kaut ko darīt noplok vēl pirms tam, kad ir pamēģināts ideju īstenot, jo visapkārt tiek skandināts, ka latviešu centieni likvi-

DDD: Vai tad mēs nevaram bez svešajiem? Vai tiešām ir jāizvēlas starp utīm un blaktīm? Trakākajā scenārijā var iznākt barot gan utis, gan blaktis. Kāpēc nevaram būt tīri no jebkādiem parazītiem?

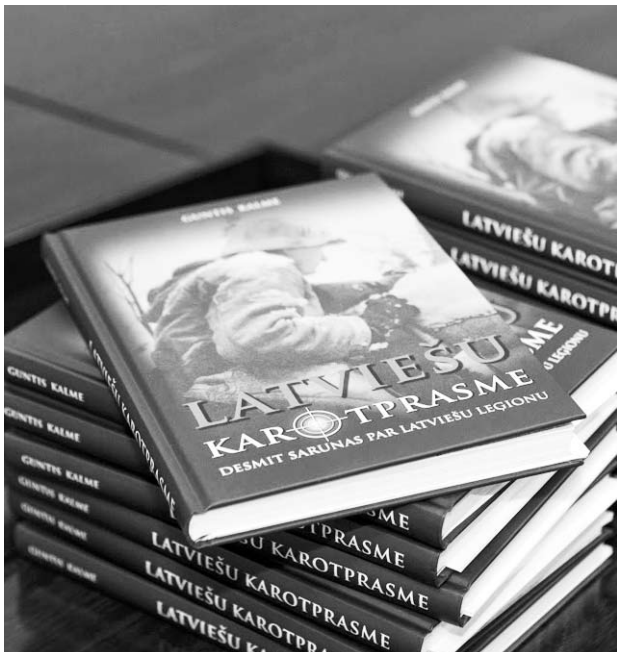
G.K.: Jautājums ir, vai mēs beidzot gribam būt saimnieki savā zemē?! Kam ļaujam saimniekot savā fiziskajā, virtuālajā un garīgajā telpā?

DDD: Es domāju, ka jā-sāk ar to garīgo.

G.K.: “Latviešu karotprasme” parāda, ka bija cilvēki, kuri cīnījās par mūsu fizisko telpu. Šodien, atdodot viņiem pienākošos godu, mēs cīnāmies par savu garīgo telpu.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

¹ H. Strods, Latvijas Nacionālo Partizānu Karš. Dokumenti un Materiāli 1944-1956. (R: Preses Nams, 1999), 559.

REVOLŪCIJA IR JĀTAISA GALVĀ!

Saruna ar Pilsoņu Kongresa delegātu **Aivaru Andersonu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

LATVIJA – TRAUČĒKLIS BALTIJAS VIENOTĪBAI?

DDD: Jūs teicāt: “Mums ir ļoti jāmainās, lai tiktu no šīm okupācijas sekām vaļā.” Liekas, šeit, Latvijā, tiek veikts kaut kāds eksperiments ar latviešu tautu, ja jau vēl joprojām nav realizēts Pilsoņu Kongresa mērķis: deokupācija, dekolonizācija, deboļševizācija?

Aivars Andersons: Es domāju, jā. Būtu jāsaprot, ka arī Amerika nav mūsu draugs, bet tai ir tikai intereses šeit, Latvijā. Valstīm ir savas intereses, un tas ir normāli. Jau no bērna kājas dzirdu, ka Latvija ir kā ķilis starp Eiropas valstīm. Un šodien atkal to dzirdu.

DDD: Ko tas nozīmē?

A.A.: Latvija traucē Baltijas valstu vienotībai. Citādi tas būtu liels spēks. Tādēļ mums te tika radīts Baltijas kara apgabala centrs.

DDD: Un iesūtīts visvairāk kolonistu.

A.A.: Un, protams, visvairāk kolonistu, okupantu. Tas bija pasen iecerēts, izplānots. No bērna kājas to jau zināju un apstiprinājumu guvu no cilvēka, kas bija iefiltrējies Maskavas arhīvos, kur šie plāni bija redzami. Un nevis oficiāli, bet neoficiāli ticis tur iekšā.

DDD: Plāns, kā to izdarīt?

A.A.: Kā šeit uztaisīt vajadzīgo ķili, lai Baltijas valstis neapvienotos, jo tas taču būtu spēks.

DDD: Tad jau šis ķilis tika dzīts pirms 1940. gada?

A.A.: Jā. Ja eksistē plāni, kurus tautā saucam par “sazvērestības teorijām”, tad fakti liecina par īstu sazvērestību.

DDD: Nevis teorija, bet prakse?

A.A.: Tā ir prakse. Es vienmēr esmu uzsvēris, ko kāds gudrais savā laikā teicis, ka patiesības kritērijs ir prakse. Ja mēs praksē redzam, kas notiek, tad va-

ram padomāt, no kurienes tās kājas aug... kam tas ir izdevīgi.

Viss notiek, kā rakstīts Orvela grāmatā “1984” – tiek mainīti jēdzieni, fakti, kaut ko aizmirst, iedod jaunus faktus... Tagad visi ir pārņemti ar prezidenta vēlēšanām, lai gan tauta tur nekā nevar iespaidot, bet ažiotaža ir milzīga. Tas viss, lai novērstu uzmanību no tik tiešām būtiskām lietām. Piemēram, no imigrantu pieņemšanas Latvijā. Kā mēs varam pieņemt imigrantus, kaut kādus bēgļus no Āfrikas valstīm, ja mums no Latvijas jau mūk cilvēki projām? Ja šeit ir tik milzīgs civilokupantu skaits? Un kādos procentos ir bezdarbs!

TO SAUC PAR GENOCĪDU

DDD: Jautāšu mūžseno jautājumu – ko darīt?

Aivars Andersons: Mums ir vajadzīga jauna tautas fronte. Tas nozīmē, ka tautai ir jāpamostas, ir nepieciešama jauna Atmoda. Jāzina šīs nodevības – gan Tautas Frontes limenī, gan Augstākās Padomes nodevības ir jāzina, kuras sekas tagad redzamas, kā okupantu atstāšana Latvijā, kā Abrenes atdošana, kas ir vislielākā valsts nodevība. Augstākais soda mērs pienākas tiem, kas balsoja par savas valsts teritorijas atdošanu Krievijai. Uzskatu, ka arī Vairai Viķei-Freibergai. Tā ir šausmīga valsts nodevība! Nerunājot nemaz par to, ka tiek legitimizēts šis noziegums (okupācija, kolonizācija), ko sauc par genocīdu.

Turklāt ir arī investīciju programma, ar ko nāk iekšā ārzemju nauda. Agrāk to sauca par neokolonizāciju – arī genocīds. Kas ir investīcijas? Iepludināt naudu, iedzīt mūs parādos, privatizēt un gūt milzu peļņu, kas aiziet prom, nevis paliek Latvijā. Investīcijas ir peļņas gūšanas avots ārzemniekiem, nevis mums pašiem. Nemaz nerunāsim vēl par valsts un pilsoņu zemes pārdošanu.

Nenormāli – tie visi ir noziedzīgi akti.

Kārlis Zuika kādreiz par to rakstīja, ka zeme ir ne tikai valsts – tā ir tautas kopīpašums. Ja tā ir lietošanā, tad lietošanā, bet, ja šodien tiek pārdota šī pilsoņu lietošanā esoša zeme, tad tā ir valsts teritorijas pārdošana. Bet, sagrozot jēdzienus, tas viss notiek.

DDD: Un cilvēks neapjēdz.

A.A.: Neapjēdz! Domā, ka mana zeme – ko gribu, to daru. Tā nav tava zeme, tā ir valsts zeme, ko valsts tev iedevusi lietošanā kā pilsonim, un tev kā pilsonim nedrīkst būt tiesību to pārdot ārvalstniekam. Bet nekur tas nav atrunāts – mierīgi pārdod.

GARA SPĒKS UN PATIESĪBA!

DDD: Kādi, jūsuprāt, līdzekļi ir nepieciešami, lai tautu no jauna pamodinātu?

Aivars Andersons: Informācija un vēlreiz informācija! Šodien runā par hibrīdkariem, mēs sakām: informācijas kari – kurš kuru pārspēs informācijā vai melos. Mūs var glābt tikai patiesa informācija, pilnīga patiesība un atklātība.

Ko mēs šodien redzam? Valsts noslēpumi bezgalīgie. Griežies, kur gribi – konfidencialitāte. Bet ir jābūt pilnīgai atklātībai, kā tas tika lemts Atmodas sākumposmā. Pārbūves

Ja mēs praksē redzam, kas notiek, tad varam padomāt, no kurienes tās kājas aug... kam tas ir izdevīgi.

sākumā Vitālijs Korotičs teica, ka mūsu lielākais ienaidnieks nav komunisti, bet gan bailes, ko nesam sevī pret komunistiem. Es gribētu piebilst, ka ne tikai bailes, ko nesam sevī, bet šausmīgā vienaldzība. Tas mums ir lielākais ienaidnieks.

DDD: Šī vienaldzība jau arī rodas no bailēm – tā ir savas ādas īslaicīga pasargāšana, kaut kāda idiotiska anestēzija, kas stāvokli tikai pasliktina.

A.A.: Esmu sastapis cilvēkus, kuri stāsta, ka neko negrib zināt – viņiem, lūk, slikti no visa tā esot. Saku – tas sliktais jau uz tevi darbojas. Viņš man atbild – vienalga, negribu neko zināt! Tas ir drausmīgs stāvoklis.

Tomēr es redzu, ka cilvēki sāk kustēties. Piepūcējas arī jaunie. 4. maijā, stāvēt piketā pie Nacionālā teātra, jauni cilvēki nāca klāt mūsu domubiedriem, interesējās, kas tad tur bija, ko darīsim?

Jā, ir jābūt informācijai par to, kas noticis, kāpēc noticis un kā rast izeju.

Ir jau trakie, kuri uzskata, ka jāņem ieroči rokās. Kādi ieroči, ja nav patronu – paliek vien mēslu dakšas vai labākā gadījumā siena dakšas – tirākas. Ieroči nav mūsu variants, jo nav patronu.

DDD: Galvā ir jāmainās.

A.A.: Tāpat revolūcija ir jātaisa galvā – ar domu, ar gara spēku. Atmodas sākumā teica – gara spēks mūs glābs! To pašu var teikt arī tagad.

IR JĀBŪT JAUNAI FRONTEI

DDD: Nobeigumā gribētos jautāt, kāda bija atšķirība starp Tautas Frontes kustību un Pilsoņu komiteju kustību?

Aivars Andersons: Pilsoņu kustība, ko iedibināja, balstoties uz ieteikumiem, kas notika Igaunijā, radīja tiesību subjektu – Pilsoņu Kongresu. Tiesību subjektu, kurš ir tiesīgs lemt par to, kādai ir jābūt valstij – ar pārmantotību, protams.

DDD: Un Tautas Fronte?

A.A.: Tautas Fronte bija organizācija, kas veicināja Atmodu. Puse no Pilsoņu Kongresa delegātiem bija tautfrontieši, puse LNNK, virspusēji rēķinot. Bija jau arī vēl vairākas citas organizācijas – Vides aizsardzības klubs, bija pat viens Padomju Savienības Komunistiskās partijas biedrs, šķiet, četri Latvijas Neatkarīgās Komunistis-

kas partijas biedri, Helsinku grupa, daži Cilvēktiesību aizstāvēšanas grupas biedri, bet pamatā puse uz pusi bija tautfrontieši un LNNK. Tā šī kustība ieguva valsts pārstāvniecību. Diemžēl tikai pēc 4. maija – savā otrajā sesijā 1990. gada 30. jūnijā – Pilsoņu Kongress pasludināja sevi par 1918. gada 18. novembrī proklamētās Latvijas Republikas tiesisko pārstāvniecību.

Tieši Latvijas pilsoņu ievēlētais Pilsoņu Kongress ir 1918. gada 18. novembrī proklamētās Latvijas Republikas tiesiskā pārstāvniecība. Pilsoņu Kongresa delegātu mandātu darbības laiks nav ierobežots, un Kongress nekad nav pieņēmis lēmumu par darbības izbeigšanu.

DDD: Un tagad, lai latviešu tauta varētu domāt par savu un valsts nākotni, ir jābūt jaunai tautas Atmodai, jaunai Frontei?

A.A.: Vienkārši nav cita ceļa, nav cita varianta.

Intervēja Līga Muzikante

KARALIS IR MIRIS – LAI DZĪVO KARALIS!!! vai RUNGAI IR ARĪ OTRS GALS

A.V. Gremze

Esmu tikai vienkāršs visdažādāko notikumu vērotājs no malas, ar tām iespējām, ko mums visžēlīgi atmet liberalizētās demokrātijas globalizētie informācijas līdzekļi. Liberālisms ir īpašas tiesības par to, ko viņu radītais pūlis drīkst zināt, ko ne. Tāpat kā par to, kas ir jāceļ godā, jāmil un kas nav.

Mēs, piemēram, drīkstam zināt, ka jau ceturtdaļgadsimta garumā Ķemeru sanatorija ir pakļauta patvaļīgam vandālismam, bet nedrīkstam zināt, ka un kāpēc ap šo ie-

to viņu noziegumu klāsts (līdz ar vārda “ebrejs” ieviešanu) būtu aizmirstams uz visiem laikiem.

Šie liberāļi visu laiku ir centušies visdažādākā veidā radīt pilsonisko patērētāju sabiedrību. Daļēji tādēļ, ka izlutinātajai patērētāju elitei peļņas gūšanai radās nepieciešamība pēc lēto, mazāk attīstīto tautu darbaspēka grūto un nepatīkamo darbu veikšanai. Protams, arī no turienes aizplūst tie spējīgākie un izglītotākie, un šis process sagrauj šo zemju ekonomiku, bet liberāļu izpratnē tā

Kā skaidrot šo parādību? Vai tās pamatā nav vienkāršo cilvēku paustā patiesība par rungu ar diviem galiem, jo iecerētā labuma gūšanas vietā rodas problēmas, kuras liberāļiem vairs nav pa spēkam atrisināt?

vērojamo celtni notiek apbrīnojami divainas lietas, kas to pakļauj neizbēgamai bojāejai. Ja arī kādam pietiek drosmes uzdot jautājumu: kas ir tie vandāļi vai kas aiz viņiem slēpjas, – tad atbilde ir nepārprotami skaidra: privātums demokrātiskās sabiedrībā ir svēta lieta. Nevis kā Ulmaņa laikā, kad visur iejaucās valsts un ierobežoja atsevišķu nesaudzīgu mantas izsaimniekotāju tiesības. Tāpat demokrātija dod tiesības paturēt noslēpumā to, kas saistīts ar komercdarbību jeb modernā valodā – biznesu.

Protams, Ķemeru gadījums nav nekāds izņēmums. Tas pats ir arī ar Liepājas Metalurgu, Parex banku jeb labāk teikt – ar visām bankām un ienesīgajiem uzņēmumiem, kas atsevišķām izredzētām privātpersonām var nest pasakainu peļņu. Tie, kuri visās šajās rebēs ir atbildīgie valsts ierēdņi, drīkst par šiem procesiem neko nezināt, un viņu atrašanās šajos amatos ir atkarīga vienīgi no spējām diplomātiski atbildēt uz neērtiem jautājumiem.

Būtu jāpievērš uzmanība arī tam, ka tas neattiecas tikai uz saimnieciskiem jautājumiem. Arī politikā ir jautājumi, par kuriem var brīvi runāt, un tādi, par kuriem pieklājīgā liberāļu sabiedrībā, solidās aprindās nemēdz dzesēt muti. Piemēram, var brīvi runāt par seksu, homoseksuālistu (tikai pozitīvi); var runāt par holokaustu, fašistiem (tikai negatīvi), bet nekādā gadījumā nedrīkst aizskart žīdus – it kā ar

ir tikai “brīva izvēle”. Nepaliek jau arī nepamanīta šāda iespēja no visdažādākās kategorijas noziedznieku, diversantu un teroristu aprindām, kas jau ir novedis pie torņu, metro staciju, sporta pasākumu, lielveikalu u.c. (ar cilvēkiem un bez) pārpildītu diversiju objektiem. Pēdējā laikā tam visam vēl piebiedrojas asiņainas protesta demonstrācijas, turklāt visvairāk *duras acis*, ka tieši bagātājās valstīs.

Kā skaidrot šo parādību? Vai tās pamatā nav vienkāršo cilvēku paustā patiesība par rungu ar diviem galiem, jo iecerētā labuma gūšanas vietā rodas problēmas, kuras liberāļiem vairs nav pa spēkam atrisināt? Un nav atrisināmas šīs problēmas pašu izgudrotās liberālās demokrātijas dēļ, kur visiem uz visu ir tikai tiesības, bet nekas neieklaujas rāmjos par pienākumu. Šim mākslīgi radītajam pūlim jeb, kā to patīk saukt, pilsoniskajai sabiedrībai (tās lielākajai daļai) nav ne savas dzimtenes (ar paša saknēm tajā), ne arī cilvēciska pienākuma apziņas, ja nu vienīgi nepieciešamās kalorijas.

Ši koka otrajam galam ir vēl viena raksturīga īpašība liberalizācijas ietvaros. Parasti normālās, uz nacionālismu dibinātās valstīs vislielāko uzticību uzupurēšanas (vajadzīgajā brīdī) valsts varas veida savai tautai, un tas attaisnojas pat gadījumos, kad tam ir negatīvi avantūristisks raksturs.

Turpinājums 7. lpp.

DIVDESMIT PIECI GADI pa apli lejupejošā spirālē

Dr. Valdis Šteins

*Latvijas Republikas
Augstākās Padomes
deputāts*

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

Augstākās Padomes (AP) deputātu kandidātu atlase iesākās labu laiku pirms 1990. gada 18. marta Augstākās Padomes vēlēšanām. Kompartijai bija ārkārtīgi svarīgi, kuri cilvēki vadīs LTF, tāpat gatavos “savu” kandidātu sarakstu vēlēšanām. Latvijā bija skaidrs, ka komunistu iekšējā kariņā ir uzvarējuši *reformkomunisti* un *līdzkomunisti*, bet nacionālisti un “melnie komunisti” ir mazākumā. *Reformkomunisti* pamatoti uzskatīja, ka esošajā situācijā nacionālisti noteikti viņus atbalstīs, jo citas izvēles viņiem nebūs. Tā tas arī notika.

Atcerēsimies, ka šajā laikā sekmīgi bija notikušas LR pilsoņu parlamenta – Pilsoņu Kongresa (PK) vēlēšanas, bet *reformkomunisti* labi zināja, ka PK vadībā lielākoties ir viņu un VDK vadīti cilvēki, kādēļ PK neuzdrošināsies pasludināt neatkarīgu Latviju, kaut gan to vajadzēja izdarīt, un tā tomēr bija nodevība, ka to neizdarīja.

VARU IEGUVA REFORM- KOMUNISTI

Kā tas varēja notikt, ka pie varas nāca “reform-komunisti”? Jāteic, ka manis paša 1988. gadā organizētā LTF jau vairs neeksistēja, bet bija praktiski izveidota jaunā LTF ar jaunu iesaukumu LTF rindās un jaunu vadību.

1989. gada rudenī apvērsuma veidā (LTF 2.kongresā) varu LTF bija uzurpējuši (ar centra jau iepriekš sastādītiem kongresa delegātu sarakstiem) komunisti un VDK visdažādākās uzticamības pakāpes cilvēki, kuri tad arīdzan veidoja nākamo deputātu kandidātu kontingentu. Viņu arhisvarīgākais uzdevums bija komunistiskās nomenklatūras varas politiskās un saimnieciskās kontinuitātes noorganizēšana, neatkarīgi no tā, kā tiks sauktas jaunās varas struktūras un cik lieli ausleklīši būs zvaigznes vietā jānēsā.

AP vēlēšanās (18.03.1990.) notika LTF uzurpatora “lielā piecnieka” virsvadībā. (“Līe-

lais piecnieks” – tas ir viņu pašnosaukums, jo S.Kalniēti viņi neskaitīja šajā piecniekā, kā viņi paši teica – rangs esot par zemu un vēlāk pat deputātu kandidātos neielika.) Viņi (ar saviem “augstajiem” konsultantiem) attiecīgi organizēja kandidātus visos vēlēšanu apgabalos. Tajos vēlēšanu apgabalos, kuros kandidēja no kompartijas un VDK neatkarīgi deputāti, kā, piemēram, E.Berkļavs un V.Šteins, viņi nolika pretī otru LTF kandidātu un izveidoja ikdienas izsekošanu, toties sev uzticamiem biedriem pretkandidāti netika likti.

Kā vēlāk izrādījās, kaut cik neatkarīgi no kompartijas un VDK struktūrām bija tikai 24 AP deputāti (to labi parādīja vairāki balsojumi, kuri skāra komunistus un čekistus), kuri, neskatoties uz komunistu radīto filtru, bija iekļuvuši deputātos.

Visur tiek propagandēts, ka LTF uzvarēja AP vēlēšanās. Nē, tā nav taisnība, tas ir Mīts! LTF ieguva **demokrātisko mazākumu**, kuru ar Latvijas Lauksaimniecības savienības komunistu un dažu neatkarīgo komunistu palīdzību varēja pārvērst par **demokrātisko vairākumu** un pārdēvēties par LTF frakciju. Tā arī radās mīts par LTF uzvaru. Vēlāk daļa no pieminētajiem 24 LTF frakcijas deputātiem, nevarēdami noskatīties, kā valsts tiek nozagta, izveidoja savu LTF Satversmes frakciju, kuru komunistiem beigu beigās izdevās izkļaidēt ar draudiem un kukuļiem (vietām “Latvijas ceļā” sarakstā un citiem varnešu augstiem posteņiem).

AUGSTĀKĀS PADOMES TAUTFRONTIEŠI

Ko nozīmēja LTF deputāta kandidāts, vēlāk deputāts? LTF deputāti faktiski iedalījās vairākās striktās kategorijās, kuras pēc tam visi centās neuzsvērt un “aizmirst”.

Pirmie bija patiesi LTF un LNNK organizētāji un LTF darboņi (17 biedri, starp kuriem arī VDK censoņi), bet starp viņiem bija arī dažs labs nepiesūtītais, patiesi brīvprātīgais komunistu un čekists (tādi arī bija, lai gan stāsta, ka no tās organizācijas nevar izstāties!).

Otrie bija LKP un VDK iesūtītie LTF jaunbiedri, trešie – uzaicinātie kļūt par jaunbiedriem, kas faktiski tika uzaicināti par deputātiem uz mīkstiemi krēsliem, ja tikai bez ierunām pārstāvēs jaunās LTF vadības intereses, ko arīdzan viņi, aizmirstot sirdsapziņu, pēc tam sulainiski darīja, sekodami LTF frakcijas vadītāja iekšm. Dažs labs no viņiem, līdz tam varbūt pa radio bija dzirdējis, ka tāda LTF pastāv.

Ceturtnā lielā grupa faktiski nemaz nebija LTF biedri, bet jau pieminētās

Latvijas Lauksaimnieku Savienības (LLS) biedri – 22 deputāti, lielākoties kolhozu priekšsēdētāji, kā mēs toreiz saucām – “sarkanie baroni”. Neaizmirsīsim, ka LLS A.Kaula vadībā faktiski gribēja dibināt savu Lauksaimnieku Tautas fronti.

Piektā lielā grupa bija tā saucamie “bezpartejiskie” komunisti jeb “inversie redisi” – kā es viņus toreiz, tajos laikos saucu, jo no ārpuses balts, bet, kad pakasa, tad iekšā sarkans. Oficiāli tika uzskatīts, ka šo “bezpartejisko” bija 66 deputāti, bet, ja no tiem atņemtu tos komunistus, kuri bija savu biedra karti nolikuši pēdējā gada laikā, un bezpartejiskos ar braukšanas atļaujām uz kapitālistiskām ārvalstīm jeb “vījezdņijus”, tad viņu skaits līdz patiesi “bezpartejiskiem” sabruks līdz dažiem cilvēkiem.

Starp LTF biedriem bija 20 lielkomunisti (nomenklatūras komunisti) no padomju varas iestāžu nomenklatūras un 10 komunistiskās partijas augsta ranga nomenklatūras funkcionāri. Pēc VDK lielvirsnieka, LKP CK sekretāra, PSRS TV un Radio komitejas priekšsēdētāja vietnieka ārvalstu lietās I. Kežbera rakstītā, tad LTF augstākajā vadībā bija 6 augsta ranga čekisti, kuriem, pēc viņa domām, jau nu gan esot vajadzējis prasities un atteikties no tā deputāta amata. Bet tajā pašā laikā viņš pats bija radījis savu “kežberkomandu” parlamentā un ārpus tā.

Tāds bija deputātu sastāvs! Un kurš varēja prognozēt, kā šis raibums uzvedies? Neviens nevarēja pateikt, kā viņi ir iebiedēti, ietekmēti, šantažēti – neviens nevarēja to zināt, ja nu vienīgi VDK un LKP CK kabinētos. “4.maija” liktenis nebija prognozējams – vai nobalsos par neatkarību, kaut vai Pārejas formā.

UN VĒL ARĪ “KEŽBERISTĀNA”

Rakstot par šo laiku, nevaram nepieminēt slaveno “kežberistānas” Lielā Projekta Galveno ideoloģisko kadru kalvi – viņu kompartijas smadzeņu centru CK Partijas vēstures institūtu ar tā direktori (L.Zile) un pirmirdniekiem (M.Virsis, V.Blūzma, I.Grava-Gore-Kreitus, E.Pelkaus), tāpat arī kompartijas ideoloģiskā krējuma ļaudis no LVU PSKP vēstures katedras (A.Beika. A.Stranga u.c.), LVU Marksisma-ļēnismā, Zinātniskā komisijā (piemēram, E.Endziņš, P.Laķis, I.Bērziņš, A.Zunda, L.Dribins, O.Niedre, Ē.Žagars, J.Riekstiņš un daudzi citi), protams, arī LKP CK funkcionāri (O.Kehris, O.Skudra, M.Gulbis u.c.).

Ko vien bija vērti,

kā raksta vēsturnieks I.Ronis, LPSR ZA vēsturnieka V.Karaļuna slavenie aspiranti! Vēl 1988. gadā viņi plaši aprakstīja deportāciju nepieciešamību un sniedza plašu pamatojumu (skat.: trīs brošūras “Latvijas likteņgadi” I, II, III.). Visi viņi un vēl daudzi citi veidoja “sarkanā un prihvatizētā kapitāla” ideoloģisko nodrošinājumu un pēctecības tiesisko noformējumu – **Lielā projekta** realizāciju Latvijā. Daļa no pieminētajiem kļuva par AP deputātiem, daļa tika izvietoti ministrijās, daļa masu manipulācijas līdzek-

neviens LTF Domes biedrs negrib to atcerēties, kaut visi to zina, – kad lielkomunistu un čekistu M.Vulfsons (VDK segvārds – “Vilks”) atbrauca no Maskavas pēc tikšanās Kremli ar PSKP ģenerālsekretāru M.Gorbačovu, tad gandrīz trīs stundas mums “skalotja smadzenes”, ka Latvijai sasniegt neatkarību ir tas pats, kas Dullajam Daulkam apvārsni (citāts no viņa runas)...

Kopumā vērtējot pārēju no LPSR AP uz LR AP, šajā procesā nekādu lielu kolīziju nebija, daudz ko jau bija izda-

Varas paturēšana bez kautrēšanās tika nosaukta par kontinuitātes doktrīnu, drošs paliek drošs, pat ieliekot to Satversmē.

ļos, daļa citās politiskās un sabiedriskās organizācijās, kuras vajadzēja pārņemt, vai “uzspridzināt” no iekšpuses, vai vienkārši uzturēt kā rezerves variantu.

KĀPĒC PĀREJAS PERIODS?

Atbilde uz jautājumu “Kāpēc tika pasludināts Pārejas periods?” slēpjas ne tikai Maskavas Instrukcijās, bet tieši kadru atlasē. Lai arī tas bija toreizējais latviešu intelektuālais zieds, un tādu parlamentu vēsture vairāk nav piedzīvojusi, tur “trušīšu” skaits bija tik liels, ka ne tikai pavēles dēļ, bet arī baiļu dēļ nobalsoja par Pārejas periodu. Citas atbildes man nav.

Mani, protams, sacerēt šo deklarācijas tekstu “nejausi” neuzaicināja, bet no Vācijas pieaicinātais jurists Egils Levits nostājās tūlītējas neatkarības pasludināšanas pozīcijās, taču arī viņš ar dažiem domubiedriem nevarēja noturēt prasību par šo pilnīgo neatkarību. *Reformkomunisti* ar demokrātisko vairākumu beigu beigās piespieda pieņemt šo Pārejas periodu. **Bailes tika nosauktas par reālpolitiku un par “Gorbačova laivas” nešūpošanu.**

Es vienmēr, arī toreiz, teicu, ka neesmu vienā laivā ar Gorbačovu. Kā jau iepriekš esmu rakstījis, un

rijuši iepriekšējā LPSR AP (likums par latviešu valodu, sarkanbaltsarkanā karoga, ģerboņa un himnas atjaunošana). **BET īstenībā šis projekts varēja arī izjukt, un tagad mēs varbūt dzīvotu paplašinātās suverenitātes apstākļos, kuru laipni Maskava piedāvāja.**

KAS TAD BŪTĪBĀ NOTIKA?

Atbilde: notika nosaukumu **Transformācija**. Notika padomju varas un komunistu varas glābšana un saglabāšana, ar jauniem lozungiem, simboliem pēc ļoti labi priekšā uzrakstītas un saskaņotas procedūras. Valsts – proti, tautas kopīpašuma pārvēršana par nomenklatūras īpašumu, kas beidzās ar totālu valsts nozagšanu gan garīgi, gan fiziski, turklāt realizējot latviešu vēsturē vismasveidīgāko iedzīvotāju pašdeportāciju. Varas paturēšana bez kautrēšanās tika nosaukta par kontinuitātes doktrīnu, drošs paliek drošs, pat ieliekot to Satversmē.

Mani vienmēr ir pārsteidzis, kā komunisti pēc divdesmito gadu masveida slepkavībām izmainīja “ļēnisko tiesisko” stilu un visu centās likumiskot – visur apakšā bija jābūt pierādījumiem, vienalga, cik varmācīgi iegūtiem vai

viltotiem, bet visur apakšā bija sagatavots likums, dekrēts, instrukcija, viss vienmēr notika, kā bija mācījies lielais inkvizitors A.Višinskis. Padomju varai bija jāturpinās, un tas arī tika paveidots – likumīgi, **pēc pašu uzrakstītiem likumiem**. Ja kāds vecais likums nederēja, tad to vienkārši izmeta papīrgrozā un uzrakstīja jaunu, pēc sava “auguma piegrieztu” (vēlāk pat Satversmē un Civillikumā sev “piegriezta”).

Tieši tāpēc viņi vienmēr runā par tiesisku valsti, bet tiesiskuma normas nosaka viņi paši. Jāatceras arī tas, ka visa likumdošana un kadru politika atradās PSKP Politbiroja rokās un jebkuru nomenklatūras pārbīdi Kremli bija jāaskaņo. Jāatceras arī tas, ka LKP CK Ideoloģiskais sekretārs faktiski komandēja VDK. Protams, viņiem bija sava priekšniecība Maskavā un sava autonomija Latvijā, bet VDK bija Ideoloģiskā sekretāra ierocis un informācijas avots. Tieši tāpēc 1987. gadā jau par LKP CK Ideoloģisko sekretāru (ar PSKP Politbiroja akceptu) bija iecelts A.Gorbunovs kā uzticams *ļēnietis* un *marksists*.

1987.gadā A.Gorbunovs rakstīja: “Katra mākslas parādība, katra rakstnieka daiļrade ir jāredz un jāvērtē konkrētā vēsturiskā, kultūrpolitiskā, kultūrideoloģiskā kontekstā. Galvenais šeit ir un paliek kritēriji, stingra marksistiska pozīcija.” Tieši viņš, kā Politbirojam uzticams komunistu, personīgi esot vadījis 1987.gadā demonstrācijas izkļaidēšanu no slepenā kabineta virs veikala “Orbīta” pie Brīvības pieminekļa. Bet vēlāk 1987.gadā A.Gorbunovs rakstīja: “Es gribu pieminēt bēdīgi slavenos notikumus 23. augustā, kā arī iespējamas akcijas 18. novembrī. Vai tā nav kauda lieta, ka pāris ārzemju radiostaciju musināšanas dēļ mēs sev esam radījuši nepatīkšanas, kuru dēļ pat jāsarkst pasaules sabiedrības acu priekšā.” Tieši tāpat šodien, 2015.gadā, tiek rakstīts par Karaviru atceres dienu 16.martā, tikai raksta jau citi “sekretāri” – varas mantinieki. **Esam nogājuši pa apli!**

Turpmāk vēl...

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsaiss kurss)

Alfrēds Ābele

Kibernētiskis-
sistēmanalītiķis
Grāmatu “Par tautu”
un “Par valsti” autors

Ir ļoti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas pa-
tieso vēsturi, jo tikai tad
latvieši var ko mainīt savā
liktenī.

Turpinājums no
iepriekšējā numura
Sākums –
“DDD” Nr.5(331)

ETNOSAM IR SAVI DZĪVES PERIODI

Pasaulē ir simtiem et-
nosu (cilvēku kopienu),
kas, pastāvīgi attīstoties,
sasniedz tautai atbilstošu
stāvokli, dibina savas val-
stis, nodzīvo savu mūžu
tajās, reizē ar tām iznikst
vai rada iedīgļus jauniem
etnosiem. Tātad etnoss,
tāpat kā atsevišķs cilvēks,
secīgi iziet Dabas-Radītāja
noteiktus dzīves periodus
– stadijas, t.i., dzimst, iz-
dzīvo bērnības, jaunības,
brieduma un norieta ga-
dus un mirst, tātad nav
nemirstīgs.

Princips “No trauka var izliet tikai to,
kas tajā ir” attiecas arī uz etnosu!

Katrā dzīves periodā
kā cilvēks, tā arī etnoss
tiek pakļauts noteiktam
laikā izstieptam (pakāpe-
niskam) attīstības vai de-
gradācijas procesam, kura
beigās tiek sasniegts kāds
noteikts attīstības stāvok-
lis – statuss. Piemēram,
cilvēkam tādi statusi var
būt: bērns, skolnieks, stu-
dents, maģistrs, doktors...
Arī etnosam savā dzīvē ir
līdzīgi statusi. Tātad kat-
ram dzīves periodam var
dot savu nosaukumu un
tā rezultātā sasniegtajam
– savu statusu. Kādi tie
ir klasiskajā variantā, kas
nozīmē etnosa izcelsmi

sveštautiešu jūgā no sen-
čiem iedzimtajiem, nevis
iekarotājiem?

Secīgi tiek izietas šādas
stadijas:

1. Aktuālisma stadija
– tajā teritoriāli ierobežots
cilvēku pūlis nokļūst dabas
vai cilvēku radītas katas-
trofas rezultātā, kad zaudē
savu kultūru, un aktuāla
ir tikai dzīvības un patības
palieku saglabāšana.

2. Ignorances stadijā
šis pūlis eksistē kā indivi-
du kopa.

3. Apziņas stadija –
starp šā pūļa indivīdiem
jau veidojas kādas kopējas
garīgas un saimnieciskas
saites, veidojas jauna na-
cionāla identitāte. Stadijas
beigas var uzskatīt par et-
nosociālas kopienas jeb et-
nosa dzimšanas brīdi.

4. Atmodas stadijā et-
noss organizē savu kopējo
dzīvi. Etnosā veidojas at-
sevišķu interešu barjiņi ar
saviem barvežiem. Šā pro-
cesa beigās izveidojās viens
kopējs bars ar augošu dzi-
ves dziņu un savu vadību,
kas nes morālu atbildību
par bara nākotni. Šo baru
sauc par tautību. Tālāk
etnoss var savu dzīvi tur-
pināt tautības statusā vai
cinīties par savu valsti un
tautas statusa iegūšanu.

5. Cīņas stadijā tauti-
ba cīnās par savu brīvību
un neatkarību savas dzī-
ves veidošanā. Uzvaras
gadījumā tautība izveido

sev valsti un pārtop tautā.
Augstākais etnosa attīstī-
bas statuss (stāvoklis) ir
tauta – etnoss savu dzīvi
ir iekārtojis starptautiski
neatkarīgas valsts veidā.
Tauta jau pasaules sabied-
rības priekšā juridiski ir
atbildīga par sava etnosa
uzvedību pasaules telpā –
tātad ir starptautisko tie-
sību subjekts! Zaudējuma
gadījumā tautība savu dzī-
vi turpina nomoda stadijā.

6. Nomoda stadijā tauti-
ība vai tauta veido savai
patībai atbilstošu garīgo
un laicīgo dzīvi, cenšas to
nostiprināt un pilnveidot.

**7. Paguruma un no-
rieta stadijā** tautības vai
tautas fiziskie un garīgie
spēki ir izsīkuši vai tiek
vardarbīgi no ārienes ma-
zināti. Kopiena vēl sevi ap-
zinās kā atsevišķu etnosu,
taču, ja nerod spēkus jau-
nai atdzimšanai, pamazām
zaudē savu nacionālo iden-
titāti, pārvēršas pūli un at-
griežas ignorances stadijā.
Etnoss pārstāj eksistēt.

Etnosa dzīvē iespējami
atsevišķi, paša etnosa radi-
ti, revolucionāri notikumi
(lielmītiņi, sacelšanās pret
savu varu vai uzkundzē-
jušos nomaīņus), taču tie
visai lēni iespaido etnosa
evolucionārās attīstības
līmeni, var gan paātrināt
vai palēnināt attīstību. Ar
ārējiem spēkiem gan var
etnosu pēkšņi atnest atpa-
kaļ kādā iepriekšējā attī-
stības stadijā vai pilnīgi iz-
nīcināt. Neatbildēts paliek
jautājums, vai etnosa – kā
cilvēku pašizveidotas radi-
bas – dzīvē var būt vairāki
kāpumi un kritumi, vai arī

tam tāpat kā jebkurai dzi-
vās dabas radībai ir tikai
viens augstākās attīstības
punkts, kuram seko no-
riets un nāve?

Tautas un citu ar etno-
ģenēzi saistītu jēdzienu
skaidrojumam šajā darbā
tiek pieiets ne no Senās
Griekijas un sengrieķu va-
lodas, ne no Senās Romas
un latīņu valodas (t.i., no
valodniecības) pozīcijām,
bet no šodienas pasaulē
pieņemtiem starptautisko
tiesību standartiem. Tie
starp etnosa attīstības sta-
tusiem izdala tautas stā-
vokli kā pamatu cilvēces
organizācijai. Nevar pus-
audzim izvirzīt tādas pašas
prāta prasības, kā pieaugu-
šajam. No tautas var gaidīt
un jāgaida augstāka apzi-
nīguma un organizētības
pakāpe nekā no apziņas
periodā (stadijā) esoša et-
nosa. Princips “No trauka
var izliet tikai to, kas tajā
ir” attiecas arī uz etnosu!

Etnosa dzīves vides, po-
pulācijas, patības un dzi-
vības saglabāšana ir tikai
paša etnosa rūpē. Savā Da-
bas-Radītāja tam atvēlēta-
jā zemes stūrītī etnosam
ir jāmaksē sevi ierobežot un
pašorganizēt savu iekšējo
dzīvi. Pret ārpusaules ne-
gatīvās ietekmes draudiem
etnosu vislabāk aizsargā
sava nacionāla valsts. Ti-
kai šos principus ievērojot,
pasaulē nedraud bezatbil-
dīgas “vienotas pasaules
tautas” izveidošanās ar
turpmāko zemeslodes pār-
apdzīvotību un milzīgu ci-
vilizācijas katastrofu.

Turpmāk vēl...

PĀRDOMAS

KĀDS VALSTS PREZIDENTS VAJADZĪGS LATVIJAI?

Andrejs Lucāns

Burtņiekos

Lai atbildētu uz šo jau-
tājumu, salīdzināju visus
bijušos un esošos Latvijas
Republikas Valsts presi-
dētus. Ar nožēlu secinu,
ka pārliecinoši uzrunājošs
man ir tikai viens – Kārlis
Ulmanis, neskatoties uz
dažādi noskaņoto kritiku
piedāvājumiem viņa perso-
nību noniecinošiem argu-
mentiem un uz aizdomu
pamata radītiem, nepierā-
dītajiem nomelnojumiem.

Salīdzinot Valsts presi-
dētus, nevaru neminēt
Jāni Čaksti, kura pozīti-
vajām iestrādnēm nebija
lemts izpausties ilgstošāk.
Viņa devīze bija pārliecino-
ša un motivējoša: **“Ideā-
lisms, nacionālisms un
demokrātisms ir tie
principi, no kā arvien
un visur jāvadās.”** Par
pārējiem labāk paklusēšu.

Kārlim Ulmanim bija
spožs un traģisks liktenis –
piedalīties Latvijas izcīnī-
šanā, uzcelšanā un bojāejā.
Viņam bija lemts uzcelt to
Latviju, par kuru vēstur-
nieks Edgars Andersons
rakstīja: “Latvija plauka
un ziedēja, un latviešu
tauta brīvos apstākļos bija
sasniegusi vēl gadsimtos
nepiedzīvotu garīgās un
saimnieciskās labklājības
līmeni.”

Kāds Valsts prezidents
ir vajadzīgs mūsdienu Lat-
vijai? Pirmais un galve-
nais kritērijs – **nacionālā
pašapziņa un drosme,
pašcieņa un atbildības
apziņa, godīgums, mo-
rāle un demokrātisms,
kas raisa uzticēšanos.**
Valsts prezidenta nākot-
nes vizijai un darbībai ir
jābūt pamatotai Satvers-
mes preambulas norādē:
“1918. gada 18. novembrī
proklamētā Latvijas valsts

ir izveidota, apvienojot lat-
viešu vēsturiskās zemes un
balstoties uz latviešu nāci-
jas negrozāmo valstsgribu
un tai neatņemamām paš-
noteikšanās tiesībām, lai
garantētu latviešu nācijas,
tās valodas un kultūras
pastāvēšanu un attīstību
cauri gadsimtiem, nodro-
šinātu Latvijas tautas un
ikviena brīvību un sekmē-
tu labklājību.”

Ja šo īpašību trūkst, pie-
dāvāto kandidātu neturpi-
nu vērtēt, atmetu kā ne-
piemērotu. Ja izvirzītajam
kandidātam šīs īpašības
apstiprinās ar viņa līdzī-
nējo dzīvi un darbību, tad
izvirzu papildkritērijus:

- 1) intelekts (vispārīgās
prāta spējas, sapratne) un
valsts saimnieka apziņa;
- 2) kompetence agrārajā
jautājumā;
- 3) izglītības līmenis un
svešvalodu prasmes;
- 4) harisma – runas do-
tības, gudrība, pievilcība,
saistoša āriene un uzvedī-
ba;
- 5) vēstures zināšanas un
to izpratne;
- 6) izglītības sistēmas un
jaunatnes audzināšanas
redzējums;
- 7) komunikācijas spējas;
- 8) tautsaimnieciskā pie-
redze;
- 9) attieksme pret zināt-
ni;
- 10) nacionālās ekono-
mikas attīstības iespēju
redzējums globālās ekono-
mikas kontekstā;
- 11) attieksme pret valsts
aizsardzību;
- 12) attieksme pret soci-
ālajām un kultūras prob-
lēmām.

Iepriekš teikto saīsi-
not – Latvijai ir vajadzīgs
Valsts prezidents ar Jāņa
Čakstes un Kārļa Ulmaņa
labāko īpašību un dotību
apvienojumu.

Un pēdīgi, es meklēju
un gaidu Latvijas Valsts
prezidentu vai prezidentu,
kas cieņpilni izdzēstu lat-
viešu tautas sirdsapziņas
kauna traipu un noliktu
ziedus 16. martā pie Brīvī-
bas pieminekļa, tā aplusi-
not Lestenes Brāļu kapos
Nezināmā karavīra kapa
graznīta plāksnē iekalto
Andreja Eglīša saucienu:
“Mēs gaidām taisnības
augšāmcelšanos.”

“Valsts ir tik liela, cik
liels ir tās prezidents.” /
Māra Zālīte/

KARALIS IR MIRIS – LAI DZĪVO KARALIS!!! vai RUNGAI IR ARĪ OTRS GALS

Turpinājums no 5. lpp.

Bet uz ko var cerēt li-
berāli ar savu patērētāju
pūli? Tiem tikai dot, tur-
klāt arī paši elites pār-
stāvji nav radināti ne no
kā atteikties. Gandrīz vai
neticami, ka savā aprobe-
žotībā liberāli ir zaudējuši
spēju novērtēt, kādā atka-
rībā viņi ir nonākuši no
Krievijas un Ķīnas – tikai
un vienīgi rūpējoties par
savām ērtībām, peļņu un
labklājību. Viņi savā alka-
tībā ir radījuši alternatīvu

– tādu pašu, kā savulaik
tas notika pēc Pirmā pa-
saules kara ar Vāciju.

Kas te ir vairāk – negri-
bēšana iedziļināties vēstu-
res notikumos vai zelta un
apslēpto bagātību meklē-
šanas sindroms? Rezultāts
acīmredzams. Gan anti-
globalizatoru spiediena
dēļ, gan nespēkā kontrolēt
situāciju, liberāli ir spie-
ti pārkārtot savu aplamo
taktiku un ierobežot agrāk
sabiedrotajiem uzspiestos

lēmumus par brīvās pār-
vietošanās iespējām. Tikai
jāšaubās vai tam liberali-
zācijas apstākļos būs vēra
ņemamas sekas šajos vie-
dokļu dažādības džungļos.
Gan jau, kā vienmēr, nau-
da teiks pēdējo vārdu.

Ne tik sen Kamerons
žēlojās, ka 500 Anglijas
pilsoņu ir devušies palīgā
islamiem. Arī torņu gā-
zēji ASV bija viņu pilsoņi.
Vēl ir jautājums par to, kas
ir visaktīvākie asiņaino

ielu demonstrāciju dalīb-
nieki?

Tikmēr arī pie mums,
Rīgā, brīvi pa ielām soļo
piektā kolonna...

Tikai visstulbākajai pa-
saules sabiedrības daļai vēl
nav aizgājis līdz apziņai
tas, kādu postu ir nodari-
jusi globalizācija, indus-
trializācija, monopolizācija
un liberalizācija ar savu
mānīgo ilūziju par labklā-
jību, vieglu dzīvi, laimi un
brīvību.

VAI RĪGA IR LATVIEŠU GALVASPILSĒTA?

Es saku – nav! Protams, tauta (pūlis), arī sabiedrības
“krējums” par šo patiesību mani nomētās ar akmeņiem.

Taču kā gan Rīga var būt mūsu galvaspilsēta, ja lat-
viešu tur ir mazāk par pusi – trīs ceturtdaļas (gandrīz)
veido okupanti un kolonisti ar saviem pēcnācējiem (krie-
viem u.c. krievvalodīgajiem). Šajā blicē ietilpināmi arī
mūsu kangari.

Kā var būt Latvijas galvaspilsēta Rīga, ja demogrā-
fiskajai situācijai tur nav latviska rakstura un būtības?
Kāpēc mūsu varneši par to neliekas ne zinīs – kāpēc ne-
novērs okupācijas sekas, kāpēc nepilda sen pieņemtos
Latvijas un starptautiskos likumus? Kāpēc sabiedrība ar
to samierinās?

Jūlijs Trops

ATSAUKSME
PĒC PUBLIKĀCIJAS

VĒLREIZ –
KRITIZĒT VAI NORAKT?

J. Liekmanis

Lai mani turpmāk neuzskatītu par latviešu tautas un Latvijas ienaidnieku gribot negribot jāraksta atkal, jo esmu saņēmis iznīcinošu un, manuprāt, nepelnītu kritiku no Rītmās Pedeces (skat.: “DDD”, Nr.8(334)).

Lai būtu skaidrība varu pateikt, ka cienu kā patriotus gan Gedroicu, gan Inkinu, regulāri pērku arī avīzi “DDD” – tāpēc, ka man tā patīk. Tomēr neslēpšu, ka atsevišķos jautājumos man ir atšķirīgs viedoklis. Ja nemaldos tad savā laikā kādu no minētajām personām TB Dome izslēdza no partijas, un es kopā ar pārējiem jelgavniekiem biju tas, kurš balsoja pret izslēgšanu. Nezinu, vai tas būtu nāves grēks, ja es viņus kādreiz arī pakritizētu, ja kopumā esmu pret viņiem tikai pozitīvi noskaņots?! Tāpēc diez vai viņiem pret mani bija vajadzīgs kāds advokāts. Ārpus kritikas tomēr nevarētu būt neviens, jo bez grēka bija vienīgi Jēzus Kristus.

Gribu cerēt, ka varu sevi pieskaitīt pie Latvijas patriotiem. Tāpēc īsumā par saviem uzskatiem. Uzskatu, ka šodienas Latvijas politiķiem Latvijas brīvvalsts jeb Pirmā LR bija vajadzīga, lai vieglāk varētu atjaunot valsts neatkarību un tiktu pie “siles”. Tika pārņemta Pirmās LR forma (karogs, himna utt.), bet ne saturs. Pēc satura šī ir cita valsts, vismaz salīdzinot ar Kārļa Ulmaņa valdīšanas periodu.

Ārpus kritikas tomēr nevarētu būt neviens, jo bez grēka bija vienīgi Jēzus Kristus.

Ukrainas pieredze rāda, ka, Latvijai neveicot “3 D”, turpinot noziedzīgo naturalizācijas politiku un ražojot lemtspējīgus Latvijas ienaidniekus, var nākties zaudēt neatkarību. Kādas tik kļūdas atjaunotajā Latvijā nav izdarītas?! Par naturalizāciju jau minēju, vēl bezjēdzīgā un nerealizējamā sabiedrības integrācija, okupācijas armijas virsnieku tūkstošu atstāšana Latvijā, Abrenes atdošana, pastāvīgā zemošanās Krievijai... Prezidenti ir bijuši cits par citu sliktāki. Viņi visi ir darbojušies vairāk Krievijas nekā Latvijas interesēs. G.Ulmanis ir “slavens” ar sacūkoto Pilsonības likumu un līgumu par okupantu armijas izvešanu. V.Viķe-Freiberga – ar 9. maija svinēšanu Maskavā un ar Abrenes atdošanu; Zatlers – ar Latvijai ļoti neizdevīgā sociālās palīdzības līguma noslēgšanu ar Maskavu un ar “tanku palīdzību” veidojamo koalīciju ar SC. Bet mani vilšanos raisa tas, ka visa tā kritika, kas izskan avīzē “DDD” vai kaut kur citur, mūsu politiķiem ir *pie vienas vietas*, un tās rezultātā nekas nemainās.

Publicēts saīsināti

LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktores vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019

tāl./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

Mūsu atbildība – BŪT LATVIEŠIEM!

Turpinājums no 2. lpp.

Indra Kalniņa: Nezinu, vai visus īpašumus nopirkuši krievi – vai visa Jūrmala jau ir izpārdota?

Ina: Būtibā Indra ir atbraukusi rehabilitēties realitātē, bet mēs Rīgā rehabilitējamies katru dienu. Kopš Ušakovs ir pie varas, es ļoti skaidri redzu, cik jūtami Rīga pārvēršas. Uzkrītoši ir vēl kas – agrāk bija reklāmas normālās krāsās, tagad redzu uzbāzīgi zilo un sarkano gan interneta vidē, gan arī uz ielām. Un piedevām kaut kādas neglītas, nelatvis-

– darīšu visu, lai manā klātbūtnē viņi, okupanti, justos slikti.

Ina: Manuprāt, latviešiem vairāk ir jārunā citam ar citu. Tāpēc mēs ar Indru dosimies pie rehabilitācijas centra vadības, lai apgaismotu par problēmām viņu iestādē. Šīs atbildīgās personas, latvieši, kas strādā konkrētajā rehabilitācijas centrā, aicina latviešiem socializēties un integrēties ar okupantiem... Tas ir nepiedodami.

DDD: Tātad būtu jāved pie prāta savi tautieši

Manuprāt, latviešiem vairāk ir jārunā citam ar citu. Tāpēc mēs ar Indru dosimies pie rehabilitācijas centra vadības, lai apgaismotu par problēmām viņu iestādē.

kas, nepieņemamas instalācijas uz ielām. Bezgumīgas, kas neliecina par latviskumu, par latvisku mentalitāti, bet tieši otrādi – tas ir kaut kas ļoti izkropļots.

DDD: Grūti saprast – situācija kļūst arvien sliktāka, bet, vai latvieši, jūsuprāt, attopas, vai kļūst gudrāki un drosmīgāki, lai risinātu šo problēmu? Kā jums liekas?

Indra: Cik prasīju saviem galdā biedriem, vai viņi gribētu uzrakstīt kopīgu sūdzību – nē.

DDD: Kāpēc?

Indra: Atbildes bija aptuveni šādas: “Nu, mani tas pašlaik neinteresē, es tajā neiesaistīšos, mani vairāk interesē mana veselība, un tas man tagad nav svarīgi.” Bet, kā tad tas var nebūt svarīgi – saglabāt savu latvietību! Mums aug bērni – kas būs ar viņiem?

NEKAS NAV
PAR VĒLU!

Ina Zariņa: Pacietība mums, latviešiem, ir pārāk liela. Daudzi cer, ka varbūt kāda strāva mūs iznesīs...

DDD: Respektīvi, nav vēlēšanās pašiem kaut ko sākt risināt?

Indra Kalniņa: Cik es saprotu, tā ir vilšanās. Kāds man teica, ka ir vilies savos tautiešos. Teicu, ka no pāris tautiešiem jau nevar spriest par visiem.

DDD: Jāatzīst, ka arī mēs bijām labākās domās par latviešiem. Vai tā ir vilšanās? Nē, es to sauktu par tautiešu iepazīšanu.

Indra: Par realitāti.

DDD: Jā, tā ir realitāte. Bet nav jāgaida no otra, lai viņš izdarītu kaut ko tavā vietā – pašam vien ir jādara, pašam ikdienā ir jāapliecina sava latvietība un jāparāda okupantiem viņu istā vieta.

Indra: Katram latvietim ir jādara viss, ko viņš var. Es darīšu, ko es varu

(okupanti) jau ir ļoti labvēlīgi, daudzi runā latviski un ir laipni. Bet ko tas man dod, ka viņš runā latviski, ja skaidri zinu, ka viņš pret latviešiem kā pret tautu ir naidīgs, jo vēlas, lai latvieši samierinās ar viņu masas klātbūtni? Ušakovs arī runā latviski...

Indra: Katram ir jāvēršas pie savas sirdsapziņas un jāsaprot – esi latvietis vai neesi? Kurā pusē nostāties: okupantu vai savas tautas? Tas ir ļoti smags jautājums. Ikdienā jau tāpat stresa ir par daudz. Un tikko sāc domāt par to, kas notiek ar latviešu tautu un valsti, tad tā sniega pika veļas aizvien lielāka... Un tāpēc daudzi cenšas nedomāt, citādi jūtas vainīgi, ka neko nedara. Jūtas arī bezspēcīgi, jo domā, ka neko nevar izdarīt.

Bet atbildības sajūta prasa būt latvietim. Es tā nevaru kaut kur nolist un izlikties, ka viss ir kārtībā. Arī lasot jūsu laikrakstu, reāli sāku uztraukties, kas notiek, jo viss ir patiesi uzrakstīts. Taču ir jāsaprot, ka valsts sistēmā man, vienai pašai, ir neiespējami kaut ko mainīt. Tomēr būt latvietei, runāt latviski un likt okupantiem justies šeit nekomfortabli – to es varu. Un, cik es varu, tik

aicinu arī citus latviešus tā rīkoties. Vismaz kaut kāda pašcieņa ir jāzaglabā! Viss jau ir tikai mūsu pašu ziņā, kā rīkoties: pazemoties vai nepazemoties okupantu priekšā.

Ina: Manuprāt, spiedienu uz latviešiem no visām pusēm ir nepārprotams, un latvieši paliek it kā rosigāki. Mēs esam tādi spīvi, varam izturēt daudz ko, taču domāju, ka pienāks brīdis, kad plūdis pāri malām, un viss notiksies.

DDD: Ja latvietis ir nonācis situācijā, ka viņam viss ir līdz mieļēm – diskomforts un stress par krievisko vidi, kur viņam meklēt palīdzību?

Indra: Biedrībā “Latvietis” var saņemt atbalstu, latvietis tiks pieņemts pulcinā, un viņam tiks sniegta informācija.

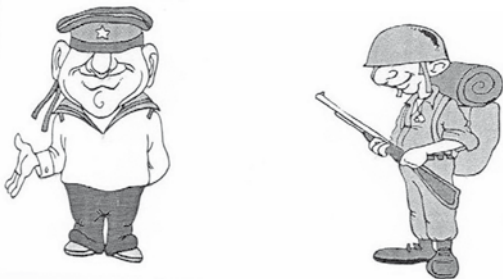
DDD: Ja kāds guļ slimnīcā, bet viņam blakus okupants, kurš krīt uz nerviem?

Ina: Lai laicīgi piezvana biedrībai “Latvietis”. Aizbrauksim, noskaidrosim, parunāsim ar attiecīgo vadību.

Indra: Viss ir jādara operatīvi. Latvietim nevajag mocīties krieviskā vidē.

Intervēja
Līga Muzikante

Latvieši nedrīkst ar to samierināties! Pirmais, ko varam darīt ikdienā – runāt latviski! Ir jābūt stingrai nostājai – nepielāgoties šai krieviskajai videi.

AGRESORAM

Ukrainā skan kara dārdi,
Tur krievu tanki rēc uz šauj.
Sankcijas un glēvi vārdi
Tiem svešas zemes sagrābt ļauj.

Visi iztop agresoram,
Visi baidās, jo tas ir krievs.
Zemu klanās režisoram,
Jo viņš – krievu zemes dievs.

Krievu nedrīkst saukt par krievu:
Par to viņš pieri grumbās rauc.
Ja tautību kāds tver kā nievu,
Tas tomēr izsaka tik daudz!

Ukraina lūdz palīdzību,
Lai reiz var ienaidnieku kaut.
Nedomāt par atlīdzību,
To aprīt krievam nedrīkst ļaut!

Jānis Rīts